

Gender splijtzwam tussen ChristenUnie en D66

Ad de Boer – lid van de ChristenUnie

Nederlands Dagblad – opiniebijdrage - 25 maart 2021

Het komt in de formatie wel goed tussen D66 en ChristenUnie, voorspelt redacteur Gerard Beverdam (ND, 20 maart 2021). Zelfs ‘voltooid leven’ hoeft geen blokkade te zijn. Maar is de (trans)genderthematiek dan geen splijtzwam?

Waar sta ik zelf? Genderdysforie – het gevoel dat je een vrouw/meisje bent, terwijl je lichaam dat van een man/jongen hebt of omgekeerd – kan diep insnijden in het leven van mensen. Dat bagatelliseren is uit den boze. Psychologische hulp en/of hormoonbehandeling en operatie(s) kunnen heilzaam zijn. Ik voel me lichtjaren verwijderd van de Nashville Verklaring, die de scheppingsorde (God schiep man en vrouw) in stelling brengt tegen geslachtsverandering en voel me thuis bij de adviezen op www.christengenderdysforie.nl met ruimte voor medisch ingrijpen in en niet slechts leren leven met deze gebrokenheid.

Tegelijk vraag ik aandacht voor recente ontwikkelingen in de transgenderthematiek.

Explosieve groei

Er rijzen steeds meer vragen over de explosieve groei van het aantal tienermeisjes dat zich bij genderklinieken meldt: in het VK is dat aantal de laatste vijf jaar vervijfvoudigd, terwijl in Nederland zich inmiddels drie keer zoveel meisjes dan jongens aanmelden. Wat is daarvan de oorzaak? Dat het taboe er af is en nu blijkt hoeveel jongeren ermee worstelen? Of is er een onderliggende sociale of psychische thematiek die nog niet goed in beeld is? Wat zegt de correlatie tussen genderdysforie en autisme? In hoeverre speelt ongemak met het eigen puberlichaam een rol, nu jongeren meer dan vroeger met fysieke ideaalbeelden worden gebombardeerd? Vragen die door transactivisten worden weggewuifd, maar waarop een antwoord nodig is voordat duizenden jongeren al te gemakkelijk het medische circuit in worden gestuurd. In Zweden worden deze vragen bloedserieus genomen, meldde het ND recent. In Nederland uitte genderpionier Thomas Steensma (Amsterdam UMC) vorige maand zijn zorgen: We weten niet waarom zoveel meer kinderen, vooral veel meer meisjes, zich op de gendersprekuren melden. We weten evenmin, of onze vroegere onderzoeksuitkomsten van toepassing zijn op deze grotere, anders samengestelde groep. En we weten dus ook niet welk effect geslachtsverandering op hun kwaliteit van leven zal hebben. Zijn collega Annelou de Vries vindt nieuw onderzoek onder tieners met recent ontwikkelde genderdysforie nodig en oppert dat voor deze groep de focus wellicht verlegd moet worden van medisch ingrijpen naar psychologische hulp.

Ingrijpend

Verder komen er steeds meer signalen over ingrijpende en onomkeerbare gevolgen van hormoonbehandeling op jonge leeftijd zoals onvruchtbaarheid en slechte botontwikkeling. De vooraanstaande Britse Tavistock genderkliniek zag zich na een reportage-met-klokkenluiders in BBC Newsnight genoodzaakt de geruststellende folderpassage dat het effect van puberteitstremmers – eerste stap op het transitiepad - omkeerbaar is, te corrigeren. Eind 2020 moest de kliniek erkennen dat het jarenlang geclaimde positieve effect van transitie op het welzijn van transgenders niet door recent eigen onderzoek wordt bevestigd. De 23-jarige Keira Bell - hij werd via medische transitie van vrouw man, maar kreeg spijt en verweet de artsen dat ze te gemakkelijk het medische traject adviseerden, toen ze zestien was - klaagde vorig jaar de Tavistock-kliniek aan. Het Gerechtshof gaf hem gelijk en zette een forse rem op het verstrekken van puberteitsremmers aan minderjarigen. Ook

komen er steeds meer persoonlijke verhalen naar buiten over de negatieve effecten van borstamputatie, baarmoederverwijdering en penis- en vaginaconstructie. Transitie blijkt niet alleen maar een roze wolk te zijn.

Vrouwenrechten

Opvallend genoeg komen de alarmsignalen niet allereerst van christelijk rechts. Pleidooien voor het beschermen van kinderen en jongeren tegen te gemakkelijke transitie en vóór vrouwenrechten komen ook uit feministische kring: vaak van politiek linkse vrouwen(organisaties) en niet zelden van lesbiennes als Bev Jackson, pionier van de Britse homobeweging in de jaren zeventig en de zwarte juriste Allison Bailey. Zelfs transmannen als Scott Newgent en Buck Angel en transvrouwen als Debbie Hayton slaan op Twitter alarm. Daar en op You Tube meldt zich een groeiend aantal 'detransers': ze gingen ooit de weg van m/v-transitie of omgekeerd, maar kregen spijt vanwege de heftige lichamelijke gevolgen of omdat transitie hen niet de gedroomde bevrijding van moeite en depressie bracht. Ik besef: ze staan naast de soms ontroerende verhalen van opluchting en dankbaarheid van anderen. Maar moeten ze daarom genegeerd of als transfoob bestreden worden?

Critici laken vooral de 'zelfidentificatie' die in steeds meer landen uitgangspunt wordt van transgenderbeleid: als een man zich vrouw voelt, is hij vrouw en heeft hij recht om per direct als vrouw te worden behandeld (en omgekeerd), ook als er nog geen fysieke transitie heeft plaatsgevonden. Dat betekent dat transvrouwen met volledige mannelijke (geslachts)kenmerken gebruik moeten kunnen maken van toiletten en kleedkamers voor vrouwen, aan het werk moeten kunnen in blijf-van-mijn-lijf-huizen en geplaatst moeten worden in een vrouwegevangenis. Vrouwen voelen zich daardoor bedreigd in hun veiligheidsbeleving. Amerikaanse en Britse vrouwenorganisaties verzetten ze zich fel tegen deze zelfidentificatie als nieuwe norm: jazekeer, transpersonen hebben rechten, maar niet ten koste van de onze. Wie die lijn kiest, moet dat niet zelden met verbanning van Twitter (stichting Voorzij) of Amazon (auteur Abigail Shrier) bekopen.

CU en D66

Voor dit soort signalen houdt D66 zich doof en blind. Prominente partijleden zetten critici weg als antitrans. De partij wil af van het psychologische onderzoek, dat nu verplicht is voor een transgender aan een medische behandeling kan beginnen. Genderdysforie moet niet langer als stoornis worden beschouwd, maar mensen moeten van jongs af aan in vrijheid hun eigen gender kunnen kiezen. Het beginsel van zelfbeschikking leidt bij D66 tot de norm van zelfidentificatie: wie zich vrouw voelt, is vrouw, ook al is zij fysiek nog man. Kamerlid Vera Bergkamp (ex-voorzitter COC) en de nieuw gekozen LHBT-ers Sydney Smeets en Lisa van Ginneken zullen naar verwachting hard gaan trekken aan de uitvoering van deze libertijnse transagenda.

En de ChristenUnie? Betekent de witte vlek in het verkiezingsprogramma dat hierover dus geen clash met D66 in het verschiet ligt? Dat geloof ik niet. Ik verwacht dat mijn partij de alarmsignalen serieus neemt en kwetsbare tieners en in hun rechten bedreigde vrouwen niet in de kou laat staan. Ik vertrouw dat de CU de derde weg zal wijzen: niet de ideologische wegen van de D66-transagenda en van de Nashville Verklaring, maar een eigen weg. Met een open hart voor de nood én het recht van transgenders en een open oog voor de waarschuwingssignalen vanuit medische, feministische en LHBT-kring.

<https://www.nd.nl/opinie/opinie/1026676/gender-nieuwe-splijtwam-cu-en-d66>

